

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.566 van 16 januari 2002
in de zaak A. 95.481/VII-22.885**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat D. DE KEUSTER,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Brederodestraat 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Tsjechische nationaliteit, op 13 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 september 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat D. DE KEUSTER, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam, samen met haar vriend E.K., België binnen op 22 februari 2000 en verklaarde zich op 23 februari 2000 vluchteling.

1.2. Op 9 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 13 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is.

Betrokkene, van Tsjechische nationaliteit en Roma-origine, verklaarde problemen te hebben gehad omwille van haar origine. Twee maanden na het begin van het schooljaar zouden betrokkene en haar vriend naar school gegaan zijn om met de juffrouw te praten. De juffrouw zou de politie gebeld hebben en de politie zou betrokkene en haar gezin meegenomen hebben naar het bos. Daar zouden betrokkene en haar vriend geslagen zijn. Het gezin zou te voet naar huis gegaan zijn. Betrokkenes vriend zou meteen naar de dokter gegaan zijn. De dag voor hun vertrek naar België zou betrokkene bezoek gekregen hebben van de politie. Toen de agenten weggingen zou het huis in brand gestoken zijn. Daarnaast verklaarde betrokkene dat er meerdere malen een groep blanke jongeren naar hun huis zou zijn gekomen die beledigingen zouden hebben geroepen. In februari 2000 zou betrokkene samen met haar vriend K. E. hun twee kinderen Tsjechië verlaten hebben. Op 23 februari 2000 vroeg zij asiel aan in België.

Er moet opgemerkt worden dat betrokkene verklaringen voor het Commissariaat-generaal een aantal tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen afgelegd door haar vriend. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van haar beweringen ernstig ondermijnd. Zo verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat het schooljaar twee maanden bezig was toen het incident met de politie in het bos plaatsvond (verhoorverslag vrouw CGVS p. 4). Betrokkene vriend stelt dat het schooljaar nog maar vijf of zes dagen bezig was toen het incident gebeurde (verhoorverslag man CGVS p. 9). Nog wat dit incident betreft verklaarde betrokkene dat haar vriend eerst aan een boom werd gebonden met zijn rug tegen de boom en dat hij zo geslagen werd. Dan maakten de agenten hem los en moest hij zich helemaal uitkleden. De agenten lieten hem naakt rondlopen en sloegen hem (verhoorverslag vrouw CGVS p. 3). Haar vriend verklaarde echter dat hij in het bos zijn vest en t-shirt uit moest doen en dan aan een boom werd vastgebonden met zijn buik tegen de boom. Betrokkene werd dan op zijn rug geslagen. Hierna maakten de agenten hem los en gingen weg (verhoorverslag man CGVS p. 4 en 5).

Wat betreft de woningbrand verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat deze de dag voor haar vertrek uit Tsjechië in februari 2000 plaatsvond (verhoorverslag vrouw CGVS p. 6). Haar vriend situeerde de brand echter nog in 1999 en verklaarde dat hij daarna met zijn gezin nog enige tijd bij kennissen gelogeed heeft (verhoorverslag man CGVS p. 8). Nog wat de brand betreft verklaarde betrokkene dat haar vriend die dag ijzer was gaan verzamelen en dat zij met de kinderen thuis was. De politie kwam bij haar thuis en toen de agenten weggingen zou het appartementsgebouw in brand gestoken zijn, waarop betrokkene naar buiten vluchtte. 's Avonds zou haar vriend haar in het bos gevonden hebben (verhoorverslag vrouw CGVS p. 5 en 6). Haar vriend haalde andere omstandigheden aan. Hij verklaarde dat hij en zijn gezin die dag niet thuis waren. Hij was met een kennis ijzer gaan verzamelen en zijn vriendin was met de kinderen bij de vrouw van die kennis. Toen zij 's avonds thuiskwamen, zagen zij dat hun huis was afgebrand (verhoorverslag man CGVS p. 7).

Wat de incidenten betreft waarbij blanke jongeren voor betrokkene huis beledigingen stonden te roepen verklaarde betrokkene dat zij op dat moment bij haar moeder was (verhoorverslag (sic) vrouw CGVS p. 6). Haar vriend stelde dat zijn vriendin toen thuis was (verhoorverslag man CGVS p. 6).

Tenslotte verklaarde betrokkene vriend dat ook zijn vriendin (betrokkene) af en toe op straat door de politie geslagen werd namelijk wanneer er een vrouwelijke agent mee patrouilleerde (verhoorverslag man CGVS p. 9). Zijn vriendin verklaarde echter dat zij maar één keer door de politie geslagen werd, namelijk die keer toen zij door de politie meegenomen werden naar het bos (verhoorverslag vrouw CGVS p. 6).

Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden kan geen geloof worden gehecht aan betrokkene asielrelaas.

Aldus kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel inroept, dat geput is uit de schending van de materiële en de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste onderdeel uiteenzet dat de commissaris-generaal zijn motivering beperkt tot het "louter opsporen van enkele tegenstrijdigheden" tussen de verklaringen van de verzoekende partij en deze van haar verloofde; dat, volgens de verzoekende partij, de commissaris-generaal diende te onderzoeken of zij deel uitmaakt van de Roma-bevolking en op welke wijze dit bevolkingsdeel in Tsjechië wordt behandeld; dat de verzoekende partij terzake verwijst naar een verslag van Amnesty International;

Overwegende dat het de taak is van de commissaris-generaal om in de ontvankelijkheidsfase na te gaan of de asielaanvraag niet bedrieglijk of kennelijk ongegrond is en of deze wel past in hetgeen voorzien wordt in de Vluchtelingenconventie van Genève (Verdrag van 28 juli 1951); dat men het de commissaris-generaal niet kan verwijten met het oog daarop de verklaringen van de kandidaat-vluchteling zorgvuldig te onderzoeken, onderling te vergelijken, indien nodig te vergelijken met deze afgelegd door diegenen die samen met de kandidaat-asielzoeker naar België zijn gevlucht en alzo tegenstrijdigheden en/of onnauwkeurigheden aan het licht te brengen; dat het niet de commissaris-generaal is die deze tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden tot stand brengt, maar de kandidaat-asielzoeker zelf; dat de commissaris-generaal ze enkel vaststelt;

Overwegende dat de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden niet weerlegt, noch aantoonst dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal daaruit afleidt kennelijk onredelijk zouden zijn;

Overwegende dat een verwijzing naar een algemene beschrijving van de situatie in het land van herkomst niet volstaat; dat de verzoekende partij immers met concrete elementen moet aantonen dat zijzelf ernstige redenen had om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen koesteren; dat de verzoekende partij er niet in slaagt dit aan te tonen;

Overwegende dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details maar op de essentie van de asielaanvraag zelf; dat de verzoekende partij en haar vriend immers dezelfde, door hen zwaarwichtig bevonden feiten aanbrengen als steun voor hun asielaanvraag;

Overwegende dat in een tweede onderdeel wordt uiteengezet dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt, doordat nergens wordt aangegeven op welke rechtsregels zij is gesteund, terwijl krachtens artikel 3 van de wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen;

Overwegende dat moeilijk valt in te zien welk belang de verzoekende partij zou kunnen hebben bij het inroepen van die beweerde schending van de formele motiveringsplicht; dat dit eventueel vormgebrek haar niet belet heeft een voorziening in te stellen; dat trouwens de beslissing van de commissaris-generaal uitdrukkelijk verwijst naar de Conventie van Genève; dat bovendien de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 mei 2000, die door de bestreden beslissing wordt bevestigd, uitdrukkelijk verwijst naar artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173 euro en 53 cent, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.